

nr. 27 af 19. februar 1932, således som denne var ændret ved en række tillægslove.

Loven omfattede kun de råstoffer i undergrunden, som ikke inden lovens ikrafttræden i 1932 havde været undergivet privatøkonomisk udnyttelse. Loven bestemte, at råstofferne tilhørte staten, og at der for et tidsrum af indtil 50 år ad gangen kunne meddeles bevilling med eneret til efterforskning og indvinding af råstofferne.

Loven havde oprindeligt kun gyldighed til 1. juli 1940, men blev ved tillægslove forlænget, senest indtil 1. maj 1950.

I 1938 blev der i overensstemmelse med lovens § 2 udstedt en 50-årig eneretsbevilling på samtlige de af loven omfattede råstoffer. Sålænge denne eneretsbevilling bestod uændret, kunne der ikke gennemføres ændringer i undergrundslovgivningen, der ville stride mod bevillingen.

På grund af lovens tidsbegrænsning og fordi man fandt, at loven på forskellige punkter burde ændres, blev der nedsat *et sagkyndigt udvalg* til revision af undergrundslovgivningen. Dette udvalg udarbejdede et udkast til den heromhandlede lov, som regeringen kunne tiltræde, og som rigsdagen ligeledes sluttede sig til. Under sagens behandling på rigsdagen foretoges der kun den ændring i lovforslaget, at loven — i modsætning til, hvad der oprindeligt var foreslået — skulle have gyldighed for *Færøerne*, dog med den begrænsning som følger af lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre.

I §§ 1 og 2 fastslås — i overensstemmelse med hvad der i forvejen var gældende — *statens eneret til efterforskning og indvinding* af råstoffer i Danmarks undergrund, som ikke før 23. februar 1932 har været undergivet privatøkonomisk udnyttelse her i landet, og regeringens adgang til, efter at sagen har været forelagt et af rigsdagen nedsat udvalg, for *indtil 50 år ad gangen* at meddele *bevilling* til med eneret at efterforske og indvinde råstoffer af de nævnte arter.

Ifølge § 2, stk. 2, i undergrundsloven af 1932 havde ejeren af den grund, hvorunder råstofferne findes, en vis